

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.542 van 29 mei 2012
in de zaak A. 200.327/XIV-33.169**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Emmanuelle Vinois
 kantoor houdend te 4020 Liège
 Quai Kurth 12
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59/B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 mei 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 60.028 van 20 april 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7171 van 6 juli 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 mei 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Emmanuelle Vinois verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Anneleen De Meu, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster komt op 12 maart 2010 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 6 mei 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na hoger beroep weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een arrest van 14 oktober 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. De Raad van State zal nadien het cassatieberoep van de verzoekster daartegen verwerpen met het arrest nr. 216.653 van 1 december 2011.

3.2. Op 9 december 2010 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in hoofde van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster stelt op 10 januari 2011 tegen deze laatste beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 20 april 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 33 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (Vluchtelingenverdrag) van de artikelen 9bis, 9ter, 39/56 en 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) van artikel 5 van het Gerechtelijk Wetboek en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In een eerste grief acht de verzoekster de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht geschonden waar in het bestreden arrest wordt geoordeeld dat zij zich in een illegale situatie bevindt ondanks het toelaatbaar verklaarde cassatieberoep tegen de weigering van de asielaanvraag.

In een tweede grief acht de verzoekster artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag met het daarin vastgelegde verbod tot uitzetting of terugleiding op haar van toepassing als kandidaat-vluchteling wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt. Zij verwijst opnieuw naar het feit dat haar cassatieberoep tegen de weigering van de asielaanvraag toelaatbaar is verklaard. Het vormt volgens haar rechtsweigering om geen uitspraak te doen over de legaliteit van een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten. Zij acht ook de artikelen 3 en 13 van het EVRM geschonden omdat zij een persoonlijke en gegronde vrees koestert in geval van een

terugkeer naar Cabinda en omdat de plaatselijke situatie maakt dat zij onmenselijke behandelingen zou kunnen ondergaan in geval van terugkeer.

In een derde grief benadrukt de verzoekster dat zij niet als illegaal op het grondgebied aanwezig is en dat zij dus wel degelijk een belang bij het vernietigen van het bevel om het grondgebied te verlaten behoudt. Omdat haar middelen en argumenten niet zijn beantwoord, acht zij de motiveringsplicht geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel.

Beoordeling

6. Het cassatieberoep van de verzoekster tegen het arrest nr. 49.570 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 oktober 2010 waarmee haar asielaanvraag werd afgewezen en haar ook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, is inmiddels verworpen met 's Raads arrest nr. 216.653 van 1 december 2011.

De verzoekster kan dus, wat betreft de eerste grief, geenszins volhouden dat zij zich omwille van een toelaatbaar cassatieberoep tegen dat arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in een illegale administratieve toestand zou bevinden. Evenmin kan zij, wat betreft de tweede grief, dienstig verwijzen naar het verbod tot uitzetting of terugleiding van een kandidaat-vluchteling wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt. Ten slotte kan zij, wat betreft de derde grief, om dezelfde reden niet stellen dat zij omwille van het voormelde cassatieberoep niet als illegaal aanwezig op het grondgebied kan worden beschouwd. Zij heeft in die mate geen belang bij het middel.

Hoe dan ook is er geen sprake van rechtsweigering: het feit dat de verzoekster de beoordeling in het bestreden arrest onwettig acht, doet er geen afbreuk aan dat het beroep in het bestreden arrest is onderzocht en dat is aangegeven waarom het middel van de verzoekster tegen het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied deels niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang is bevonden. Om dezelfde reden is er wat dat betreft ook geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Wat betreft de voorgehouden schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM gaat de verzoekster voorbij aan de vaststelling in het bestreden arrest dat zij niet toelicht op welke wijze die bepalingen in concreto met de aanvankelijk bestreden beslissing zouden zijn geschonden. De verzoekster stelt thans slechts dat zij “een persoonlijke en gegronde vrees” koestert bij een eventuele terugkeer en dat er omwille van de plaatselijke situatie dan een gevaar voor onmenselijke behandeling is. Met de algemene bevestiging van haar eigen standpunt vraagt de verzoekster in wezen een andere beoordeling ten gronde en maakt zij alleszins geen schending van de aangehaalde bepalingen aannemelijk.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig mei tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen